

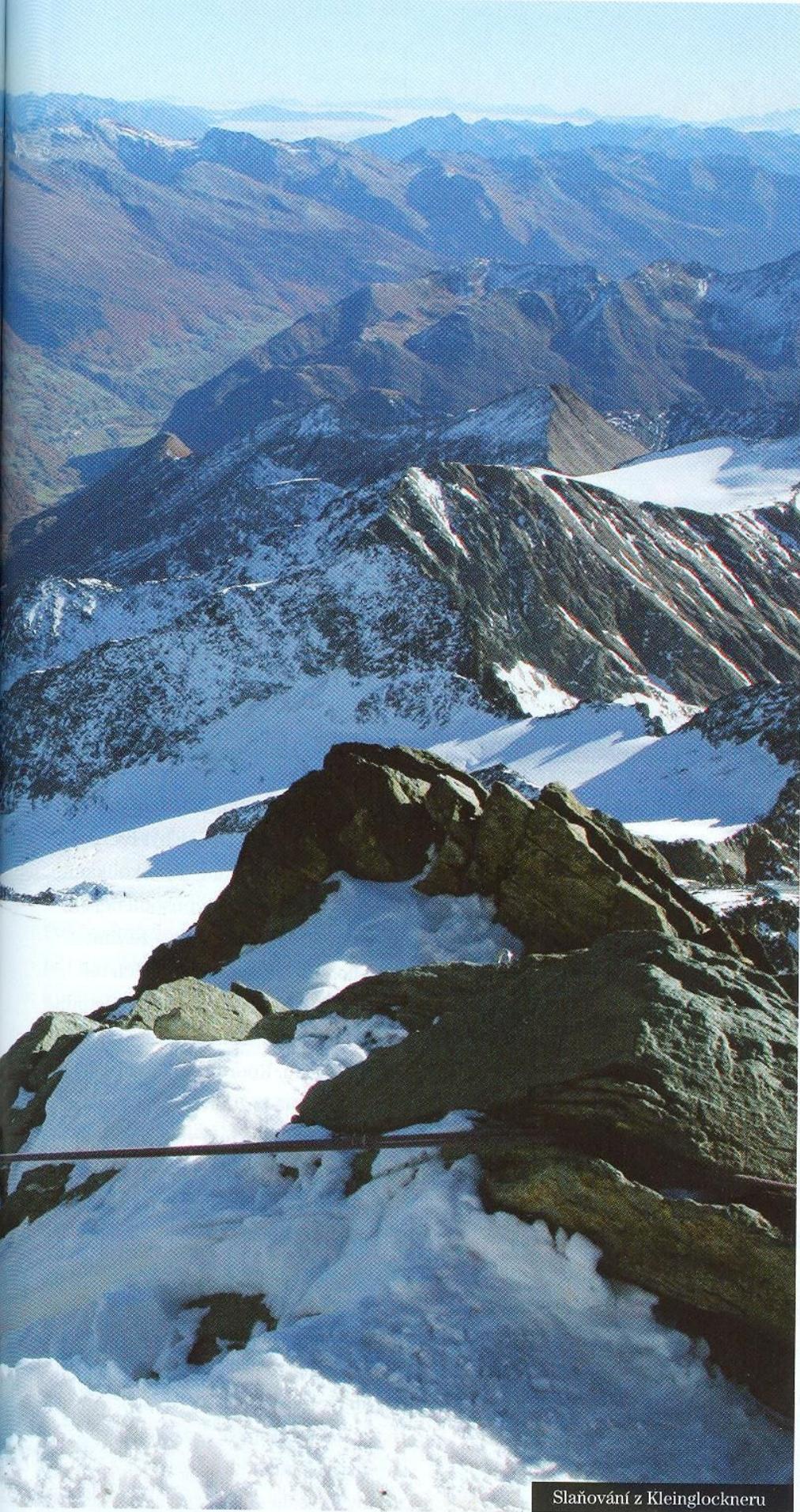
POD PALLAVICINIHO KULOÁREM

PALLAVICINIRINNE NA GROSSGLOCKNER (3798 M)

Strmým kuloárem na nejvyšší horu Rakouska se lidi sápoú už dobrých 130 let. A zkouší jich to pořád víc. Dostat se právě na vrchol Grossglockneru je pro evropské horolezce něco jako maturita.

text a foto

Jakub Cejpek

Slaňování z Kleinglockneru

Se severní stěnou je trochu problém. Silnice, která k ní vede, je otevřená jen od května do října. Většina z oněch zastydlých „maturantů“ má čas jen o víkendu, a když vezmete v úvahu počasí, moc termínů nezbývá. Důsledkem toho je tlačenice směřující k maličkému plechovému bivaku, skrčenému ve věčném stínu olbřímí stěny.

Horolezecké umění tu vyžaduje i určitou otrlost – hlavně se tedy neděste předem.

Balancování na ledu

Ačkolik se již schyluje ke konci října, je ukázkové baboletní počasí. Z mocnářské vyhlídky Františka Josefa scházíme v nesčetných serpentinách k ledovci Pasterze a mjíme ukazatele s letopočty, vyznačující místa, kam až kdysi ledový příkrov dosahoval. Především poslední roky to vypadá, jako by ledovec doslova ustupoval pod nohama, a tak sýčkujeme, zda nezmizí dřív, než k němu vůbec stihneme sestoupit. Překvapuje nás, že jeho zvrásněný povrch je bez sebemenšího sněhového závoje.

Překračujeme ledovcovou řeku a rázem se ocítáme ve stínu mohutné severní stěny. Pokud vše půjde hladce, se sluncem se opět potkáme, až nás za dlouhou dobu přivítá na hřebeni. Jenže to abychom si pomalu vyjasnili, kudy vůbec vede cesta k bivaku – zatím moc úspěšní nejsme a balancujeme na hladkých plotnách posypaných sutí. Hledíme s obavami střídavě vzhůru, zda nám něco nespadne na hlavu, a do hlinbin pod sebou; jediné, co víme jistě, je, že tudy cesta nevede.

Když ji zdárň a bez úhony najdeme, zhluboka si oddechneme a ani nás pak nevystraší lehké lezení po zasněžené skále, což je poslední překážka před bivakem. Překonáváme ji brzy, a tak zabíráme místa v dolním patře malého

Sestup k ledovci Pasterze

stavení. Když pozorujeme další a další družstva stoupající z údolí, je nám jasné, že otázka ubytování bude mít ještě zajímavé rozuzlení. Při vaření, během něhož Mára posílá do údolí, zřejmě jako oběť bohům, víčko a v záptěti i nůž, se seznamujeme se zdejší různorodou

Outdoor Hrabě Pallavicini

Pocházel z Vídně. V roce 1876 se třemi společníky vystoupal největší sněhovou roklí na vrchol nejvyšší rakouské hory Grossglockner.

Když tento jeho výkon po několik desítek let nikdo nezopakoval, zkusil to hrabě znova s další výpravou, ale dopadl špatně. Uvolněný blok ledu zavinil smrt všech jeho kolegů a on sám se s těžkými zraněními doplazil k samotě Glocknerhaus, kde však zemřel.

Přesto nebo právě proto horolezci považují výstup Pallaviciniho kuloárem za základní zkušenost.

komunitou. Rakušané, Němci, Poláci, nejvíc však Češi. Smělé lezecké cíle odpovídají pěknému počasí – Pallavicini, Mayerlrampe, Aschenbrenner...

Noc bezmocných

Po sedmé hodině se chystáme ke spánku, ale marně. Těžko vybrat termín, který by popisoval to, co probíhalo následujících osm hodin. V malém bivaku pro šest lidí je nás naskládáno 17! Sedm v horním patře, osm v dolním a dva chudáci sedící na hromadě bot v malinké předsíňce. Přirovnání k pikslsardinek na tuto plechovou budku opravdu sedí. K tomu ještě tři jedinci zůstali spát venku na zápraží a další, naprostě zoufalí, šli raději lézt na noc. V našem „podpalubí“ sedíme dvě řady proti sobě a bezradně se pokoušíme zaujmout horizontální polohu. Nohy jsou propleteny v divokých kreacích,

každý pohyb pocítí minimálně tři lidé kolem. O spánku nemůže být řeč. Jen tu a tam někdo upadne do několikaminitového kómatu, jež způsobil nejspíš nedostatek vzduchu. Obavy ze zimy byly liché, 1700 wattů z lidských těl snadno nahradí větší radiátor. Postupně vysvlékáme vše, opět za asistence okolních sousedů. Koordinačně náročnější akce přibližně každou hodinu vyústí v jakýsi briefing, který vás spolehlivě vzbudí – pokud jste náhodou usnuli. Není divu, že budíček ve čtyři hodiny je vlastně vysvobození.

Nenechat se ušlapat

Noční mráz rychle probírá malátná těla a nechává zapomenout na otlacené kosti, do kterých se dlouhé hodiny opíral něčí tvrdý kotník. Osnlivé kužely čelovek prořezávají temnotu a my traverzujeme firnovým svahem k nástupu. Za hodinu

jsme v té správné spádnici. Z bivaku jsme vyráželi jako první, a tak nad námi není nic než 600 metrů toho nejlepšího firnu. Podmínky jsou excelentní, nadšeně tedy zasekneme cepiny a začínáme lézt. Lano prozatím zůstává v batohu. Prvních pár metrů je hodně strmých, ale milosrdná tma nám dodává na odvaze. Poté se sklon ustálí na asi 45–50° a my rychle postupujeme vzhůru. Ostré ocelové zuby se zakusují do sněhu, jednotlivé vrstevnice jenom letí pod našima nohami a až s blížícím se úsvitem zjišťujeme, jakou závratnou expozici kuloár nabízí. Nechce se ani věřit, že toto ledové koryto někteří borci sjíždějí na lyžích. Na dvě délky (horolezeckého lana) pod hřebenem končí sólolezení. Předhánějí nás dva Němci, s kterými jsme se celou noc kopali do žeber a kteří mají očividně rychlejší tempo. Setrváváme v jisticím stanovišti se zánovním nýtem a pak s postupovým jištěním překonáváme kombinovaný lezecký terén skály a ledu, takzvaný mix. Dva ledovcové šrouby, pak opět skála s nýty a výlez do položenější části.

O spánku v bivaku nemůže být řeč:
Pokoušíme se zaujmout horizontální polohu. Nohy jsou propleteny v divokých kreacích, každý pohyb pocítí minimálně tři lidé kolem.

Závěr kuloáru už je snazší a kulminuje v sedle mezi velkým a malým Glocknerem. Po čtyřech hodinách

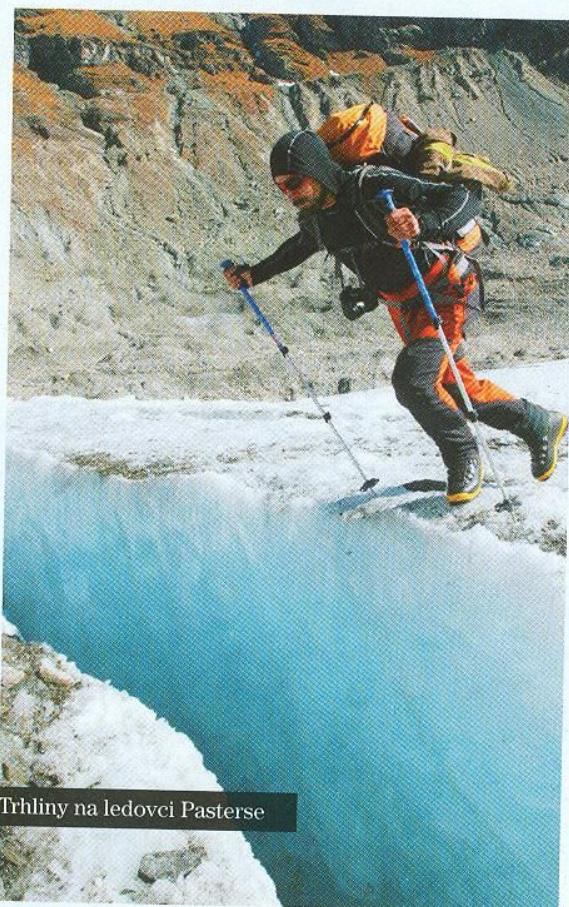
je hotovo. Stačí jen dolézt pár metrů po skále, nenechat se ušlapat davem, který vystupuje po normální trase, a vyhříváme se u kříže.

Obdiv patří hraběti

Příjemné shledání se sluncem, daleká panoramata, horská idyla. Kolem dokola se rozbíhají hřebeny Vysokých Taur, které se v dálí noří do bílé peřiny inverzní oblačnosti. Vrchol je v obležení lidí, míří sem ze všech myslitelných směrů. Po krátkém odpočinku nezbývá než vyrazit – uvědomujeme si, že nás čeká víc než dvoukilometrový sestup. Doslova hypnotizujeme malou tečku parkoviště hluboko pod námi, tak rádi už bychom byli na Franz Josefs Höhe! Když se tato metoda neosvědčí, nezbývá než jít po svých. Na hřebeni je živo, a tak jsme opatrní. Poslední část raději slánujeme a za hodinu a půl přicházíme na chatu Erzherzog Johann. Poslední posilnění před zdlouhavým sestupem a už se proplétáme mezi trhlínami ledovce Hofmannskees. Mechanicky ukrajujeme ráno těžce získané metry a propracováváme se na dno údolí, kde uavzíráme kolečko na ledovci Pasterze.

Na závěr stoupáme dvě stě výškových metrů zpět na par-

koviště, kdy už unavená těla odmítají poslušnost. Proklínáme globální oteplování za to, jakou nástrahu nám na závěr přichystal. Všechny nepříjemnosti ale dosyta přebije nejprve výborná večeře, ale především dobrý pocit z úspěšného přelezu vysokohorské klasiky. O to větší máme nyní respekt před výkonem dávných předchůdců, kteří museli do ledové stěny vysekat přes dva a půl tisíce stupňů, aby se neznámým terénem probojovali k vrcholu. Neskutečný výkon na tehdejší dobou, smekáme před vámi, hrabě Pallavicini!

Trhliny na ledovci Pasterze

Outdoor PRAKTICKÉ INFO

PALLAVICINIRINNE
NA GROSSGLOCKNER
(3798 M)

600 m, 55°, 3 UIAA
GLOCKNER-BIWAK
(3205 M)

N 47° 4.956' ; E 12°
41.676'

Otevřený bivak pro 6–8 lidí s několika dekami.
V sezoně počítejte s návalem lidí a na bivak doražte co nejdřív.

VYBAVENÍ

Lezecké cepiny,

helma, dvojité lano, šrouby, smyčky, „friends“ k případnému dojštění horní partie.

OUTDOOR DOPRAVA

Dva km před Zell am See odbočte z B311 na jih na Großglockner Hochalpenstraße (ta je

otevřena od začátku května do začátku listopadu, ale také podle množství sněhu); cena je 35 EUR za zpáteční jízdu. Za sedlem Hochtor (2575m) je odbočka na Kaiser Franz Josefs Höhe, kde zdarma zaparkujete v garážích.